

Scénář k rozhlasové reportáži - SŠ zdravotnická Mladá Boleslav

Vypracovaly: Lucie Pallová, Šárka Trnková, Markéta Beránková, Alice Jiránková

Vedoucí týmu: paní učitelka Jana Pecháčková

Pan František Staněk neměl ke komunismu nikdy kladný vztah. Jeho rodiče, kteří vlastnili drogerii v Mladé Boleslavi, byli trnem v oku socialistickému režimu. Obchod, který vlastnili, byl ke konci války vybombardován. V roce 1948 komunisté znárodnili nejen otcův opravený podnik ale i dům, ve kterém rodina bydlela.

„A když otevřel znova drogerii, přišly padesátý léta, přišli soudruzi. Řekli, že se udělá inventura, inventura se udělala, dostal teda papír, že teda souhlasí s tím že to předá no a sám se stal potom jako zaměstnancem, protože nemohl dělat vedoucí prostě ve svém bejvalým krámě. A takovej paradox u toho bylo že zboží že se znárodnilo ale který ještě otec neměl, protože to bylo na faktury a šlapalo to, tam nějaká splatnost faktur a to, no... Tak to ještě musel zaplatit i když už mu to jako sebrali. Tak asi takový byly poměry.“

Ani v kolektivu to pan Staněk neměl lehké. Učitelé se na něj dívali skrz prsty, jednak kvůli živnosti rodičů a možná i proto, že na krku nenosil rudý šátek.

„Začalo to prakticky od školy...no a kolikrát jsem byl teda jako... se na mě začalo poukazovat jako na dítě teda...kapitalisty a bylo mi to dáváno jako za vinu.“

Po škole nastoupil pan František na vojnu k silničnímu vojsku mezi ostatní, kádrově nevyhovující občany. Odtud se po několika měsících dostal do chemického vojska. Tam pracoval jako instruktor. V jednom ze skladů našel původní bohosudovský misál.

„No a já teda jsem neměl sílu tý vůle abych to teda odcizil a případně ho potom časem dostal do správnějch rukou. Čili jsem ho nechal ve skladu dál. A o jeho osudu pak nevím ale to je věc která mě jediná mrzí. Že jsem neměl tu vůli, že to mohlo bejt zachovaný.“

Celý život pana Staňka doprovázel fotoaparát. Ten mu byl společníkem i při srpnové okupaci. Fotil techniku, vojáky, hloučky lidí, jejich reakce. Na fotkách nejčastěji zachytil strach, někteří češi se však cizích vojsk zastávali.

„A měl jsem taky příhodu že teda, jeden Čech teda, kterej mě donutil jako vytáhnout film a zničit. Jeden film, co jsem měl nafotografované prostě. Nemůžu říct, kolik tam jako bylo obrázků, jestli jich tam bylo dvacet nebo deset, nebo jestli byl prostě plnej film...Ale zkrátka prostě byly díky českýmu člověkovu zničený.“

Koníčkem pana Františka byla již od malička letadla. Kvůli jejich focení byl ochotný i hodně riskovat.

„...Bych možná seděl ještě možná ted'ka, protože tohle jsou z letadla focený kasárna plný techniky. A přesně v tu dobu tady byl jeden, kterej fotografoval tadyhle z toho, z týhle ulice tak dostal patnáct let.“

„Za fotku.“

František Staněk po revoluci odkoupil zpět jeho rodinný podnik, nyní Foto-kino U dobré rady. Živnost po něm přebral jeho syn. Fotky pana Staňka můžete dodnes vidět v parkovacím domě v Mladé Boleslavi. Nám, budoucím generacím, by rád vzkázal toto:

„Zdravej rozum, a nevěřit všemu co se děje, protože to co tady jako...Já to beru jako dost chaotický, nedovedu si to představit, prostě bych v tom nedokázal žít. Protože tady prakticky nevíte, co je pravda, co je lež. A jde to ze všech stran, teda. Takže já bych přál budoucím generacím aby věděli v čem žijou, pro co žijou...A aby nebyly klamaný.“

U Dobré rady

Markéta Beránková, Lucie Pallová

Alice
Jiránková,
Šárka
Trnková,